

af Justitsministeriet gives Bevilling. Dette vil jo useilbarligen lede til, at Justitsministeriet, naar Vedkommende er utilfreds med en saadan Kjendelse — og der er jo i Befolkningen en naturlig Tilbøielighed til at være utilfreds med inappellable Kjendelser — vil blive bestormet med Andragender i Form af Klager over vedkommende Dommer, om at faae en saadan Sag ført for en høiere Ret. Justitsministeren skal da igjennem vedkommende Overøvrighed indhente Betænkning fra vedkommende Dommer, og der vil saaledes ofte udspinde sig et Betænkings- og Erklæringsfriveri, der vil trække saa langt ud i Tiden, at det vil staae i et complet Misforhold til den lille Sag, der er Tale om. Det synes mig i det Hele taget at være mindre heldigt, at man skal begrunde sin Misforfølelse med saadanne mindre Sagers Afgjørelse gjennem et Andragende, der jo maa faae en bestemt Form af en Klage over Dommeren. Naar man derfor vil vedligeholde en Grænse for Sager under 10 Rd., forekommer det mig ialfald at ville være heldigt, om man gik ind paa det Princip, at alle Appellens Omkostninger skulde være vedkommende Klagers egen Sag, saaledes at Appellen ikke stete for det Offentliges Regning. Dette vilde vistnok være et Baand, som vilde gjøre, at man kun vilde indlade sig paa en saadan Appel, hvor der virkelig var Grund dertil. Hvad de betydeligere Sager angaaer, siges der: „I andre Tilfælde kan Sagen indaendes for Landsoverretten saavel af Amtmanden paa det Offentliges Begne som efter Tiltaltes Begjæring. Paaanken maa iværksættes inden 14 Dage efter Dommens Afvigelse“. Jeg maa for mit Vedkommende bekjende, at heller ikke denne Bestemmelse forekommer mig meget heldig, og naar jeg skulde gjøre et Forslag til Sagens Ordning, vilde jeg ønske, at den Grænse, der er holdt i Loven af 1863 § 14, maatte blive vedligeholdt saaledes, at den vedblev at gjælde med Hensyn til Appellen fra det Offentliges Side, og at derimod Sager under denne Størrelse kun maatte kunne appelleres fra den vedkommende Dømtes Side. Jeg skal tillade mig at oplyse Grunden hvorfor. Naar f. Ex. en Dom, som angaaer Bøteri — det er jo en af det Slags Politisager,

som allerhyppigst foresalbe — lyder paa simpelt Fængsel i nogle Dage, har denne jo i Reglen medført Vedkommendes Anholdelse. Efter den hele hurtige Maade, hvorpaa saadanne Sager gaae, kan han blive anholdt, forhørt og dømt paa selvsamme Dag. Dommen lyder paa 3 Dage simpelt Fængsel; Vedkommende er tilfreds med Dommen, men nu kommer Spørgsmaalet om den offentlige Appel, og saa skal der gaae 3 Dage med Beskrivelse af Sagen — eller de kunne ialfald gaae hen dermed. Dernæst skal Sagen sendes pr. Post til Amtet; Amtet resolverer, og Sagen gaaer da tilbage, saa at Vedkommende, der skal straffes med 3 Dages Fængsel, ofte kan komme til at sidde i 8 Dage i Fængsel for at vente paa, om det Offentlige maatte være tilfreds med Dommen i en saa ubetydelig Sag, der ikke fremkalder Tvivl fra nogen Side. Saaledes er Forholdet nu, og der forekommer mig derfor at være Anledning til med Hensyn til disse mindre Sager at tage den Bestemmelse, at forsaavidt den Dømtes er tilfreds med Sagens Udfald og altsaa for sit Vedkommende frasalder Appel, vil det Offentlige, naar Sagen er af denne ubetydelige Art, ogsaa for sit Vedkommende frasalbe Appel. Det var disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at knytte til § 29 om Ordningen af Appelspørgsmaalet, som jo er et virkelig nyt Spørgsmaal i Lovforslaget, idet det er et af de saa Partier, hvori Forslaget væsentlig adskiller sig fra den Ordning, som nu finder Sted i Kjøbenhavn. — Hvad angaaer § 7, kan jeg ganske slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for 10de Kredts (Jessen). Der findes i dette Forslag, som dog indeholder et saa væsentlig Fremskridt, endnu nogle smaa Reminiscenser, om jeg saa maa sige, fra den ældre Tid. Jeg skal tillade mig at fremdrage een. Der siges saaledes i § 15: „Dagen og Tiden for de offentlige Retsmøder bestemmes af Politidommeren med Amtets Billigelse og offentliggjøres.“ Altsaa den Dommer, i hvis Haand man lægger Anholdelsen og senere Arrestationen paa lang Tid — jeg kunde fristes til at sige paa mindskranket Tid; men saaledes er det da heldigvis ikke — han vil man ikke give Lov til paa egen Haand at